

на пжтъ отъ Елена и Беброво за Сливенъ презъ Вратника, наскоро следъ като Иларионъ и неговитѣ другари били убити тамъ. Той видѣлъ да се търкалятъ тамъ още трупове и части отъ дрехитѣ край пжтя, отъ долната му страна. Захарий Стояновъ казва: „Върху единъ трупъ, стоещъ цѣлъ, безъ глава, башибозуцитѣ ме накараха да плюя, което азъ трѣбваше да изпълня. . .*)

Може би този трупъ да е билъ на неговия другаръ отъ Русе — Илариона.

Намѣрила ли се е нѣкоя милостива, християнска ржка на овчаръ да погребее труповетѣ тамъ, или се е изпълнило предчувствието на другъ единъ Иларионовъ другаръ, Хр. Ботевъ, загиналъ по сщия начинъ на Вола:

Кажѣ имъ, майко, да помнятъ
Да помнятъ, мене да търсятъ
Бѣло ми месо по скали
По скали и по орляци,
Черни ми кърви въ земята,
Въ земята, майко, черната!

Известно е, че Ботевъ завършва това стихотворение „На прощаване“ съ знаменателни редове — съ тѣхъ искаме да завършимъ и ние нашия животописъ за Иларионъ Драгостинова, защото той ги заслужава:

Но... стига ми тая награда —
Да каже нѣвга народа:
Умрѣ сиромаша за правда,
За правда и за свобода...

Защото загина преждевременно, въ разцвѣта на своята младостъ, въ борба за свободата на своя народъ, единъ великъ синъ на България.

*) Зап. по българското възстание, т. III., стр. 213